

***ἀναβορβορύαζω**, ἀνεβουρβουλύαζω Θράκ. (Περσίτας.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. βορβορύαζω.

Βρίθω, ἀφθονῶ: Ἀνεβουρβουλύασαν οἱ κόρ'ζες νὰ μᾶς τινίσουν (κόρ'ζες = κορκοί). Πβ. καὶ Πρόδρομ. 4, 11g (ἔκδ. Hesselting - Pernot) «ὁ κόρφος τοῦ βουρβούριζεν ψεῖρας ἀμυγδαλάτας».

***ἀναβορδώνω**, ἀνεβουρδώνω Σίφν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμάρτ. ρ. βορδώνω. Πβ. βορδωνίζω.

Ἀνακτῶ τὰς δυνάμεις μου. Συνών. δυναμώνω.

ἀναβόρι τό, Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 25 καὶ 97 ἀνάβορο Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. βορβάς. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοιοῦτων συνθέτων οὐσ. εἰς -ι μὴ ὑπάρχοντος ἀπλοῦ εἰς -ι, οἶον καλὸς καὶ καιρὸς - καλοκαίρι, ξερὸς καὶ βορβάς - ξεροβόρι κτ., ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,65 καὶ 190.

Δυνατὸς βόρειος ἄνεμος ἔνθ' ἀν.: Ἐφύσηξε σιφουνικὸ σφιχτὸ κι ἀναβόρι ἀκράτητο ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 25. Τῇ νύχτα βγάζουν κρνανὰ ἀναβόρια οἱ στερεῖς ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 97.

ἀναβουνάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀναουνάρα Κάρπ. ἀνεουνάρα Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. βουνάρα.

Ὁ ἐν τῷ ἀροτριωμένῳ ἀγρῷ ἐκ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ ἀρότρου σχηματιζόμενος σωρὸς χώματος: Ὁ τὸν ξεστρεμὸν εἰς τὴν ἀνεουνάρα ἤσπασεν ὁ ζυός. Ἀπὸ τῆς ἀναουνάρας τὸ στροφὸν ὡς τὸ ἀνεκεφάλισμα τῆς σπορεῖας.

***ἀναβουνιά** ἡ, ἀναουνιά Μεγίστ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. βουνὸ παρεκταθὲν κατὰ τὸ συνών. ἀνηφορίζα.

Ἡ ἀνωφέρεια τοῦ βουνοῦ. Συνών. ἀνηφορίζα. Ἄλλα συνών. ὡς καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀναβολάρις.

ἀναβούνωμα τό, ἀμάρτ. ἀνεβούνωμα Σῶρ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. ἀναβουνώνω.

Ἡ ἄκρα κορυφή τοῦ βουνοῦ, ἀκρώρεια.

ἀνάβρα ἡ, Ἡπ. Θεσσ. (Βόλ.) Κρήτ. (Βιάνν.) Μακεδ. — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 760 ΑΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιολ. 15 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,207 ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 15 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 52 ΙΒλαχογιάνν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 50 — Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνάβρα Ἡπ. ἀναβρῆ Δαρδαν. (Ὁφρύν.) Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβρύω ὑποχωρητικῶς.

1) Πηγὴ ὕδατος ἀναβρύουσα ἔνθ' ἀν.: Οἱ λέξεις τοῦ καιροῦ τοῦ πηδούσανε ἔς τὰ χεῖλη τοῦ ξάστερες καὶ ζωντανές σὰν τὴν ἀνάβρα ΑΚαρκαβίτσ. ἔνθ' ἀν. || Ποίημ.

Ὡ νερομάννες, ὦ πηγές, ὦ ἀνάβρες, ὦ βρυσσοῦλλες ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν.

Ψυχὴ ἀλαφροήσκωτη καὶ νεραῖδοπαρμένη, πῶχεις λουστῇ ἔς ἐξωτικεῖα καὶ γάργαρη ἀνάβρα ΙΓρυπάρ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναβάλλουσα 1.

β) Μεταφ. ἀνάβλυσις, ἐπὶ τῆς ψυχῆς ΙΒλαχογιάνν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 50 — Λεξ. Δημητρ.: Τῆς ψυχῆς ἡ ἀνάβρα Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Δροσιὰ κι ἀνάβρα μέσα σου καὶ κῦμα καὶ ποτάμι ΙΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. 2) Γῆ ὑγρὰ καὶ ἀργιλώδης Θεσσ. (Βόλ.)

ἀνάβραδα ἐπίρρ. Μακεδ. (Γκιουβ. Σέρρ. κ. ἀ.) — ΓΜαρκορ. Μικρὰ ταξιδ. 223.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβραδο.

Κατὰ τὸ βράδυ, περὶ τὴν ἐσπέραν ἔνθ' ἀν.: Τὴν Τρίτη ἀνάβραδα Γκιουβ. || Ποίημ.

Τί τραγουδᾶτε ἀνάβραδα, εὐαίσθητοι νησιῶτες; ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἀν.

ἀνάβραδο τό, ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 73 ἀνάβραδον Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. βράδυ.

Ὁ πρὸς ἐσπέραν χρόνος: Τ' ἀνάβραδα οὐ βασιλεῖς βγῆκε γιὰ περιπάτου Πάγγ. || Ποίημ.

Ὡς γοργὰ τ' ἀνάβραδο ἔς τὰ γονικά σου φτιάσῃς, τὰ ὥραϊα ποῦ σῶδωκε ὁ Θεὸς παιδάκια ν' ἀγκαλεῖσῃς ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἀν.

ἀναβράζω σύννηθ. ἀναβράζου Τσακων. ἑβράζω Πόντ.

Τὸ μεσν. ἀναβράζω παρὰ τὸ ἀρχ. ἀναβράσσω.

Α) Κυριολ. 1) Ἀρχίζω νὰ βράζω, νὰ κοχλάζω Πελοπν. (Λακων.): Ἀμα δῆς πῶς ἀναβράζει τὸ νερό, νὰ ρίξῃς μέσα τὸ ρύζι. 2) Κοχλάζω, παφλάζω σύννηθ. καὶ Πόντ. Τσακων.: Ἀναβράζει τὸ νερὸ πολλαχ. Τὸ νερὸν ἑβράζ' Πόντ. Τὸ ὕω ἀναβράε (ὕω = ὕδωρ) Τσακων. Ἀναβρασμένο νερὸ πολλαχ. || Φρ. Ἀναβράζει τὸ αἷμά του (ἐπὶ τοῦ εὐρίσκομένου ἐν ὀργῇ) πολλαχ. β) Ὑφίσταμαι ζύμωσιν, ἐπὶ οἶνου Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τὸ κρασί ἀναβράζει Λεξ. Πρω. Ἀναβράζει ὁ μοῦστος Λεξ. Δημητρ.

γ) Ἐκβάλλω ἀφρούς, ταράττομαι, φουσκώνω, ἐπὶ τῆς κυμαινομένης θαλάσσης πολλαχ.: Ἡ θάλασσα ἀναβράζει.

3) Ἀναβρύω, ἀναπηδῶ, ἐπὶ ὕδατος Κρήτ.: Ἀναβράζει τὸ νερὸ Κρήτ.

Β) Μεταφ. 1) Εὐρίσκομαι ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς, ἐπὶ πάθους καὶ ὀργῆς Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀναβράζει ἀπὸ τὸ θυμὸ του Λεξ. Δημητρ. Συνών. βράζω.

2) Αἰσθάνομαι ἀκμαιοτάτας τὰς δυνάμεις μου, ἐπὶ σφριγῶντος νέου Πελοπν. (Λακων.)

ἀναβρακάτος ἐπίθ. Ἡπ. Κύθηρ. Πελοπν. (Γορτυν.) Χίος ἀναβρακάτους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀλαβρακάτος (Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1,218) ἀναβλακάτος Κεφαλλ. ἀναμπλακάτος Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. βρακάτος.

1) Ὁ οἶονεῖ ἔχων ἀνασυρμένα πρὸς τὰ ἄνω τὰ βρακιά του, ἦτοι τὰ πτερά του, ἐπὶ ὀρνίθων ἔνθ' ἀν.: Αὐτεῖν εἶνι ἀναβρακάτη κόττα, δὲν τὴν σφάζου, θὰ τ' γκρατήσου γιὰ σπουρίτ' (πρὸς ἀναπαραγωγὴν τοῦ εἶδους) Αἰτωλ. || Αἰνίγμ.

Πτερινὸς ἀναβρακάτος | καὶ σιδηρομουστακάτος,

ὅταν πλώσῃ τὰ φτερά του, | ποῖός μπορεῖ νὰ πά' κοντά του; (ὁ ἀνεμόμυλος) Χίος

Κόκοιτους ἀναβρακάτους | κι σιδηρομουστακάτους ἀνοίει τὰ φτερά του | κι καταπίν' τοὺν ἀγᾶ του (ὁ στατήρ) Αἰτωλ. 2) Τολμηρὸς, ἀνδρεῖος (ὁ ἔχων δηλ. ἀνασυρμένα τὰ βρακιά του καὶ ἔτοιμος πρὸς ἐπίθεσιν καὶ πάλην) Χίος

ἀνάβρασι ἡ, Πελοπν. (Λακων. Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀνάβρασις.

1) Βράσις μέχρι βαθμοῦ τινος Πελοπν. (Ὀλυμπ.): Τὸ κρέας εἶναι ἔς τὴν ἀνάβρασι, βγάλε δυνὸ τρεῖς μεζέδες νὰ φάμε. Συνών. ἀνάβρασμα 1. β) Τὸ ζέον ὕδωρ Πελοπν. Ὀλυμπ.): Πλῦνε τὲς στάμνες μὲ ἀνάβρασι. Συνών. θερμός.

2) Μεταφ. ταραχὴ, θόρυβος, ἀναστάσεις Πελοπν. (Λακων.): Σήμερις ἔγινε ἀνάβρασι μεγάλη. Συνών. ἀνα-

